

การพัฒนาองค์ประกอบการบริหารงานวิชาการที่มีผลต่อการ ยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

The Development of Academic Management Factors Affecting The Learning Achievement of Student in Lower Secondary School

ลิ่ววัชร ทาวงค์¹, ดร.เด่น ชะเนติยง², ดร.ละออตา พงษ์ฤกษ์³

Liwat Tawong¹, Den Chanetiyoung², Laorta Pongruephat³

บทคัดย่อ

การวิจัยมีความมุ่งหมายเพื่อ 1) ศึกษาองค์ประกอบการบริหารงานวิชาการที่มีผลต่อการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน 2) เพื่อนำเสนอรูปแบบการพัฒนาองค์ประกอบการบริหารงานวิชาการที่มีผลต่อการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนแก่หน่วยงานการศึกษาที่เกี่ยวข้อง โดยมีการดำเนินการวิจัย 4 ขั้นตอน คือ 1) วิเคราะห์เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับระบบการบริหารงานวิชาการ เพื่อกำหนด กรอบแนวคิดการวิจัย 2) พัฒนาองค์ประกอบและตัวชี้วัดการบริหาร งานวิชาการ ด้วยเทคนิคเดลฟาย จากผู้เชี่ยวชาญ ด้านการบริหารวิชาการ จำนวน 21 คน 3) จัดสนทนากลุ่มกับผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 8 คน เพื่อรับข้อเสนอ/คำแนะนำเพิ่มเติม 4) ประเมินความคิดเห็นจากผู้บริหารสถานศึกษาและผู้เชี่ยวชาญด้านการบริหารงานวิชาการ จำนวน 150 คน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่ามัธยฐาน และพิสัยระหว่างควอไทล์

ผลการวิจัย พบว่า

1. ผู้เชี่ยวชาญด้านการบริหารงานวิชาการ จำนวน 21 คน ให้ความเห็นต่อกับองค์ประกอบของการบริหารงานวิชาการที่มีผลต่อการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน 6 ด้าน คือ 1) ด้านหลักสูตรการเรียนการสอน 2) ด้านการบริหารจัดการสถานศึกษา 3) ด้านกระบวนการเรียนการสอนของครู 4) ด้านคุณภาพของผู้เรียน 5) ด้านสื่อการเรียนการสอน และ 6) ด้านนโยบายการศึกษา รวมถึงตัวชี้วัดขององค์ประกอบทั้ง 31 ข้อ

¹ นิสิตปริญญาเอก สาขาวิชาการบริหารการศึกษา คณะบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเวสเทิร์น

² ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.คณะบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเวสเทิร์น

- ³ ดร.คณะบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเวสเทิร์น
¹ Ph.D Conditate Educational Administration Western University
² Assistant Professor Dr.,Western University
³ Dr.,Western University

2. การสนทนากลุ่ม พบว่า ผู้เชี่ยวชาญด้านการบริหารงานวิชาการทั้ง 8 ท่าน เห็นสอดคล้องว่า องค์ประกอบการบริหารงานวิชาการที่มีผลต่อการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้น เหมาะสมดี พร้อมได้ให้คำแนะนำและข้อเสนอแนะ

3. การประเมินความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและผู้เชี่ยวชาญด้านการบริหารงานวิชาการ ทั้ง 150 คน ในจังหวัดอุดรธานี พบว่า ทุกคนเห็นด้วยองค์ประกอบการบริหารงานวิชาการที่มีผลต่อการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และมีความคิดเห็นเหมาะสมมากที่สุด

คำสำคัญ : การพัฒนาองค์ประกอบ, การบริหารงานวิชาการ, ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ABSTRACT

The purposes of the research were : 1) to determine the academic management factors affecting the learning achievement of students in low – secondary school ; 2) to propose the academic management factors affecting the learning achievement of students model. The research methodology consisted of four steps ; 1) analyzed the document concerning the academic management in order to set up the conceptual framework ; 2) developed the academic management factors and index with Delphi Technique by 21 experts ; 3) sought the advices and feedback from eight school administrator experts in Udon Thani using focus group discussion ; 4) evaluated the 150 school administrators' opinions in Udon Thani. The analysis of the data was accomplished by computation of percentage, mean, deviation, median and interquartile ranges.

The findings revealed as follows :

1. The group of 21 experts representing the six factors : 1) learning – teaching curriculum ; 2) school management ; 3) learning –

teaching activities ; 4) student qualification ; 5) teaching media ; 6) educational policy and 31 index as well.

2. Based on group discussion, all eight experts strongly agreed with the used and integration of the six factors of academic management model.

3. Overall, the opinion of 150 school administrators in UdonThani agreed with the academic management factors at high level.

Keywords : The Development, Academic Management, Learning Achievement

บทนำ

ปัจจุบันสังคมไทยกำลังได้รับผลกระทบจากกระแสโลกาภิวัตน์ ด้วยการเคลื่อนย้ายวัฒนธรรมที่ไร้พรมแดน ภูมิคุ้มกันในการกลั่นกรองที่ดีเกี่ยวกับคุณค่า ความเชื่อ พฤติกรรม การดำรงชีวิต และความสัมพันธ์ของผู้คนในสังคมได้มีการเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม ปัญหาเดิมที่ไม่มีความสมดุลของโครงสร้าง การพัฒนาด้านสังคม ทำให้สังคมไทยประสบกับปัญหาหลายด้าน แม้ว่าการพัฒนาประเทศจะสร้างความเจริญเติบโตในด้านเศรษฐกิจให้แก่ประเทศ แต่ก็ยังมีคนอื่นอีกหลายๆ กลุ่มที่ยังขาดโอกาสและความเป็นอยู่ที่ดี ทำให้เกิดช่องว่างในสังคมระหว่างคนจนกับคนรวย และช่องว่างที่สำคัญอีกประการหนึ่งที่กระทบต่อการพัฒนาประเทศไทยเป็นอย่างยิ่ง คือ ช่องว่างทางการศึกษา การศึกษาได้รับความคาดหวังให้ทำหน้าที่ต่างๆ ในทางสังคม การเมืองและเศรษฐกิจ

มากมาย นับตั้งแต่การช่วยให้ประชาชนอ่านออกเขียนได้และคิดเป็น เรียนรู้จริยธรรมและความเป็นพลเมือง ตลอดจนพัฒนาทักษะทางเศรษฐกิจ ซึ่งจะช่วยเพิ่มความเท่าเทียมในสังคมในระยะยาวจากบทบาทหน้าที่สำคัญหลายประการดังกล่าว ในขณะที่การศึกษาที่ไม่มีคุณภาพจึงก่อให้เกิดปัญหาที่ร้ายแรงต่อประเทศ การแก้ปัญหาคุณภาพการศึกษาไทยเป็นเรื่องที่ยากเย็นแสนเข็ญยิ่ง แม้จะมีความพยายามในการปฏิรูปการศึกษามากกว่า 10 ปี ตั้งแต่การปฏิรูปรอบแรกเมื่อปี พ.ศ. 2542 จนมาถึงการปฏิรูปรอบที่สองเมื่อปี พ.ศ. 2552 เราก็ยังไม่สามารถทำให้คุณภาพการศึกษาของประเทศดีขึ้นได้อย่างเป็นรูปธรรมสาเหตุของปัญหาคุณภาพของการศึกษาที่มีผู้กล่าวถึงมีมากมายจนมองไม่เห็นหนทางว่าจะปฏิรูปกันอย่างไร (อัมมาร สยามวาลา, ดิลกะ ลัทธพิพัฒน์ และสมเกียรติ ตั้งกิจวานิชย์. 2554 : 1)

กระทรวงศึกษาธิการจึงได้ประกาศใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ให้เป็นหลักสูตรแกนกลางของประเทศ โดยกำหนดจุดหมาย และมาตรฐานการเรียนรู้เป็นเป้าหมายและกรอบทิศทางในการพัฒนาคุณภาพผู้เรียนให้เป็นคนดี มีปัญญา มีคุณภาพชีวิตที่ดีและมีขีดความสามารถในการแข่งขันในเวทีระดับโลก (กระทรวงศึกษาธิการ, 2544) พร้อมกันนี้ได้ปรับกระบวนการพัฒนาหลักสูตรให้มีความสอดคล้องกับเจตนารมณ์แห่งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 ที่มุ่งเน้นการกระจายอำนาจทางการศึกษาให้ท้องถิ่นและสถานศึกษาได้มีบทบาทและมีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตร เพื่อให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น (สำนักนายกรัฐมนตรี, 2542) จากการวิจัยและติดตามประเมินผลการใช้หลักสูตรในช่วงระยะ 6 ปีที่ผ่านมา (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2546 ก., 2546 ข., 2548 ก., 2548 ข.; สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2547; สำนักผู้ตรวจราชการและติดตามประเมินผล, 2548; สุวิมล ว่องวาณิช และ นางลักษณ วิรัชชัย, 2547; Nutravong, 2002; Kittisunthorn, 2003) พบว่าหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 มีจุดดีหลายประการ

เช่น ช่วยส่งเสริมการกระจายอำนาจทางการศึกษาทำให้ท้องถิ่นและสถานศึกษามีส่วนร่วมและมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาหลักสูตรให้สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่น และมีแนวคิดและหลักการในการส่งเสริมการพัฒนาผู้เรียนแบบองค์รวมอย่างชัดเจน แต่ในปัจจุบันการศึกษาไทยยังไม่สามารถให้การศึกษามีคุณภาพและเตรียมความพร้อมนักเรียนให้มีศักยภาพในการแข่งขันกับประชาคมโลกได้ โดยผลการทดสอบระดับนานาชาติ ได้แก่ PISA ในปี 2006 และ 2009 ต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐาน (โครงการ PISA ประเทศไทย, 2554) แม้แต่การพิจารณาดัชนีการพัฒนามนุษย์ของโครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติ พบว่า ประเทศไทยมีดัชนีการพัฒนามนุษย์ในอันดับที่ 81 จากทั้งหมด 134 ประเทศ ซึ่งเป็นลำดับที่ต่ำกว่า อันดับความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจซึ่งได้อันดับที่ 34 โดยประเทศไทยมีสภาพการพัฒนาทางเศรษฐกิจสังคมต่ำกว่าประเทศที่มีประชากรและทรัพยากรใกล้เคียงกัน สะท้อนว่าประเทศไทยพัฒนาน้อยกว่าประเทศอื่น ดังนั้น หากประเทศไทยไม่ปฏิรูปการศึกษา การเมือง เศรษฐกิจ และสังคมอย่างจริงจัง จะส่งผลให้ความสามารถของประเทศไทยเมื่อเทียบกับประเทศอื่น ๆ ในโลกลดต่ำลงไปอีก (วิทยากร เชียงกุล, 2553) และยังมีผล

การศึกษาที่สะท้อนให้เห็นถึงประเด็นที่เป็นการบริหารวิชาการเกี่ยวกับปัญหาและความไม่ชัดเจนของหลักสูตรหลายประการทั้งในส่วนของเอกสารหลักสูตร กระบวนการนำหลักสูตรสู่การปฏิบัติ และผลผลิตที่เกิดจากการใช้หลักสูตร ได้แก่ ปัญหาความสับสนของผู้ปฏิบัติในระดับสถานศึกษาในการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา ส่วนใหญ่กำหนดสาระและผลการเรียนรู้ ที่คาดหวังไว้มาก ทำให้เกิดปัญหาหลักสูตรแน่น การวัดและประเมินผลไม่สะท้อนมาตรฐาน ส่งผลต่อปัญหาการจัดทำเอกสารหลักฐานทางการศึกษาและการเทียบโอนผลการเรียน รวมทั้งปัญหาคุณภาพของผู้เรียนในด้านความรู้ ทักษะ ความสามารถและคุณลักษณะที่พึงประสงค์อันยังไม่เป็นที่น่าพอใจ และยังมีผลจากการจัดการศึกษาของไทยพบว่ามีข้อมูลสำคัญจากหลายส่วนที่ควรแก่การนำมาพิจารณา เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาคุณภาพการศึกษาได้แก่ ผลการประเมินในระดับชาติ OECD หรือองค์กรเพื่อความร่วมมือทางเศรษฐกิจและการพัฒนาในโครงการประเมินนักเรียนนานาชาติ PISA (Programming for International Student Assessment) ข้อมูลปี 2003 จากการประเมินใน 40 ประเทศ พบว่าความสามารถด้านวิทยาศาสตร์ ของนักเรียนไทยอยู่ช่วงอันดับที่ 34-36 (สำนักพัฒนานวัตกรรมการ

การจัดการศึกษา, 2550: 73) และผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติด้านพื้นฐาน (O-NET) ช่วงชั้นที่ 2 (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6) วิชาวิทยาศาสตร์ ในระดับประเทศ พบว่า ปีการศึกษา 2553 มีค่าเฉลี่ยของคะแนน O-NET ร้อยละ 41.31 ซึ่งเมื่อพิจารณาร้อยละนักเรียนตามเกณฑ์การประเมิน กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ มีร้อยละจำนวนนักเรียนที่ต้องปรับปรุง ร้อยละ 52.14 (สำนักทดสอบทางการศึกษา, 2553: 18-20) ปีการศึกษา 2554 มีค่าเฉลี่ยของคะแนน O-NET ร้อยละ 40.82 และปีการศึกษา 2555 มีค่าเฉลี่ยของคะแนน O-NET ร้อยละ 37.46 ซึ่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุดรธานี เขต 2 มีค่าเฉลี่ยของคะแนน O-NET ร้อยละ 34.97 (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุดรธานี เขต 2, 2555 : 1-3) และจากการประมวลผล การทดสอบทางการศึกษาระดับชาติด้านพื้นฐาน (O-NET) ของโรงเรียนในสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุดรธานี เขต 2 ปีการศึกษา 2554 และ 2555 มีค่าเฉลี่ยของคะแนน O-NET วิชาวิทยาศาสตร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ร้อยละ 40.82 และ 37.46 ตามลำดับ (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุดรธานี เขต 2, 2555:

1-3) ซึ่งพบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนน O-NET วิชาวิทยาศาสตร์ลดลง จากผลการประเมินระหว่างประเทศนั้นจะเห็นได้ว่าความสามารถของนักเรียนไทยอยู่ในอันดับรั้งท้าย และจากผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2555 เปรียบเทียบกับ ปีการศึกษา 2554 นั้นมีค่าเฉลี่ย ร้อยละลดลง และจากการประมวลผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) ของโรงเรียนในสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุดรธานี เขต 2 นั้นเป็นสิ่งบ่งชี้ถึงปัญหาของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ต่ำลง จึงควรมีการศึกษาสาเหตุที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ เพื่อให้ครู ผู้บริหาร ผู้ปกครอง หรือผู้ที่เกี่ยวข้องได้นำผลการวิจัยนี้ไปพัฒนา ผู้เรียน ให้สามารถเรียนรู้ได้อย่างเต็มศักยภาพมากยิ่งขึ้น

จากสภาพดังกล่าว สำนักงานคณะกรรมการศึกษาขั้นพื้นฐานซึ่งเป็นหน่วยงานหลักในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานจึงได้ให้ความสำคัญกับการพัฒนาการศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งให้ความสำคัญมากที่สุด ในเรื่องการบริหารวิชาการ โดยเฉพาะงานด้านการจัดการเรียนการสอนซึ่งเป็นหน้าที่หลักของบุคลากรในสถานศึกษาและผู้มีส่วน

เกี่ยวข้องจะต้องมีส่วนร่วมบริหารจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 (แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2545) การบริหารงานวิชาการเป็นงานหลัก หรือเป็นภารกิจหลักของสถานศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติพุทธศักราช 2542 และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พุทธศักราช 2545 มุ่งให้กระจายอำนาจในการบริหารจัดการไปให้สถานศึกษาดำเนินการโดยอิสระคล่องตัว รวดเร็ว สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน สถานศึกษาชุมชน ท้องถิ่น และการมีส่วนร่วมจากผู้มีส่วนได้เสียทุกฝ่ายซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญให้สถานศึกษามีความเข้มแข็งในการบริหารและการจัดการ สามารถพัฒนาหลักสูตรและกระบวนการเรียนรู้ชุมชนท้องถิ่นได้อย่างมีคุณภาพ และมีประสิทธิภาพ การบริหารสถานศึกษาเป็นภารกิจหลักของผู้บริหารที่จะต้องกำหนดแบบแผนวิชาการและขั้นตอนในการปฏิบัติงานไว้อย่างเป็นระบบ เพราะถ้าการบริหารไม่ดีจะกระทบกระเทือนต่อส่วนอื่นๆ ของหน่วยงาน ผู้บริหารที่ดีต้องมีทั้งศาสตร์และศิลป์ในการบริหารที่มีประสิทธิภาพ เพื่อให้งานการศึกษานั้นบรรลุจุดมุ่งหมายที่วางไว้ (ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์, 2543 : 8) แสดงให้เห็นว่าการบริหารสถานศึกษามีความสำคัญต่อประสิทธิผลและการบรรลุเป้าหมายของสถานศึกษา

อย่างมากที่สุดในเหตุผลเดียวกันการที่จะจัดการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพนั้นต้องอาศัยการบริหารจัดการที่เป็นระบบ รูปแบบการบริหารงานวิชาการที่มุ่งให้ปรับปรุงกระบวนการเรียนการสอนให้เหมาะสมและมีประสิทธิภาพอยู่เสมอ โดยมีการปรับปรุงหลักสูตรสถานศึกษาในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปจากผลการดำเนินงานยังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร เมื่อพิจารณาจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังจากการปฏิรูปการศึกษา

จากที่กล่าวมาแล้วข้างต้นย่อมเป็นสิ่งยืนยันได้ว่าการบริหารงานวิชาการย่อมเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่จะสามารถยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาการพัฒนารูปแบบการบริหารงานวิชาการที่มีผลต่อการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนเป็นแนวทางที่สำคัญสำหรับการพัฒนาคุณภาพให้กับผู้เรียนต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาองค์ประกอบการบริหารงานวิชาการที่มีผลต่อการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

2. เพื่อนำเสนอรูปแบบการพัฒนารูปแบบองค์ประกอบการบริหารงานวิชาการที่มีผลต่อการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาข้อมูลเบื้องต้นเพื่อเป็นแนวทางในการวิจัย โดยศึกษาจากเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวชี้วัดองค์ประกอบการบริหารงานวิชาการที่มีผลต่อการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน เพื่อกำหนดเป็นกรอบการบริหารงานวิชาการที่มีผลต่อการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

ขั้นตอนที่ 2 กำหนดองค์ประกอบหลัก องค์ประกอบย่อย รวมทั้งแนวทางพัฒนารูปแบบการบริหารงานวิชาการที่มีผลต่อการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ด้วยเทคนิคเดลฟาย (Delphi Technique) โดยผู้เชี่ยวชาญด้านการบริหารงานวิชาการ นำกรอบซึ่งได้จากขั้นตอนที่ 1 มาสร้างเป็นรูปแบบการบริหารงานวิชาการที่มีผลต่อการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

ขั้นตอนที่ 3 แสวงหาคำแนะนำเพิ่มเติม โดยเชิญผู้เชี่ยวชาญที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการบริหารงานวิชาการที่มีผลต่อการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน มาจัดกลุ่มสนทนา (Focus Group Discussion) เพื่อเสริมให้องค์ประกอบการบริหารงานวิชาการที่มีผลต่อการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุดรธานี มีความเหมาะสมและสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามซึ่งแบ่งเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามทั่วไป ได้แก่ เพศ ระดับการศึกษา ตำแหน่งงาน และประสบการณ์ทำงาน ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบเลือกตอบ

ตอนที่ 2 เป็นแบบสัมภาษณ์เชิงลึก ผู้เชี่ยวชาญ 21 คน เกี่ยวกับองค์ประกอบการบริหารงานวิชาการที่มีผลต่อการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งครอบคลุมทั้ง 6 ด้าน คือ

ด้านหลักสูตรการเรียนการสอน , ด้านการบริหารจัดการสถานศึกษา , ด้านกระบวนการเรียนการสอนของครู , ด้านคุณภาพของผู้เรียน , ด้านสื่อการเรียนการสอน และด้านนโยบายการศึกษา

ตอนที่ 3 เป็นข้อเสนอแนะการพัฒนางานองค์ประกอบการบริหารงานวิชาการที่มีผลต่อการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ลักษณะเป็นแบบคำถามปลายเปิด (Opened End)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ที่ถูกสัมภาษณ์ ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ตำแหน่งงาน และประสบการณ์ ลักษณะคำถามเป็นแบบเลือกตอบ (Check List)

ตอนที่ 2 ก่อนส่งให้ตอบรอบ 3 จะต้องนำคำถามรอบ 2 มาวิเคราะห์หาค่ามัธยฐานและพิสัย ควอไทล์ของคำถามแต่ละข้อแล้วใช้ข้อความเดิมนั้นสร้างเป็นแบบสอบถามฉบับใหม่ โดยเพิ่มค่า มัธยฐานกับพิสัยควอไทล์ไว้พร้อมกับบอกให้ผู้เชี่ยวชาญท่านนั้นทราบว่า ผลการตอบรอบ 2 ท่านตอบอยู่ตำแหน่งใดและผู้เชี่ยวชาญนั้นทบทวนคำตอบและตอบกลับอีกครั้ง ซึ่งในการตอบครั้งนี้ผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนจะทราบว่าตนมีความคิดเห็นแตกต่างหรือไม่

แตกต่างกันไปจากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมดเพียงไรและจะได้พิจารณาว่า ตนเห็นด้วยกับความสอดคล้องในความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญคนอื่นๆ หรือไม่ หากไม่เห็นด้วยก็ให้แสดงเหตุผลประกอบยืนยันคำตอบเดิมนั้น

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามประมาณค่า (Rating Scale questionnaire) ซึ่งพัฒนาจากแบบสัมภาษณ์ในรอบแรกสำหรับผู้เชี่ยวชาญ 21 คน ตอบในรอบ 2 และรอบ 3

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้แบ่งการดำเนินการเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพตามขั้นตอน ดังนี้ ครั้งที่ 1 เป็นแบบสอบถามในลักษณะคำถามเปิด เพื่อให้ผู้เชี่ยวชาญแสดงความคิดเห็นวิเคราะห์และวิจารณ์อย่างกว้างขวางในทุกประเด็น การรวบรวมข้อมูลครั้งที่ 1 นี้จะใช้การสัมภาษณ์แบบไม่เป็นทางการ พูดคุยสนทนากับผู้เชี่ยวชาญโดยมีรายการตั้งคำถามเปิดนำแทนการส่งคำถามไปให้ก็ได้ซึ่งจะทำให้ได้ความคิดเห็นอย่างกว้างขวางและตรงประเด็นที่ผู้วิจัยต้องการ

ครั้งที่ 2 ใช้แบบสอบถามฉบับใหม่ที่ได้จากการรวบรวมความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่ตอบคำถามเปิด

ในครั้งที่ 1 มาสร้างเป็นคำถามปิด ซึ่งจะสร้างเป็นคำถามแบบประเมินค่า (Rating Scale Questionnaire) แล้วส่งให้ผู้เชี่ยวชาญตอบ

ครั้งที่ 3 ก่อนส่งให้ตอบครั้งที่ 3 จะต้องนำคำถามครั้งที่ 2 มาวิเคราะห์หาค่ามัธยฐานและพิสัยควอไทล์ของคำถามแต่ละข้อแล้วใช้ข้อคำถามเดิมนั้นสร้างเป็นแบบสอบถามฉบับใหม่ โดยเพิ่มค่ามัธยฐานกับพิสัยควอไทล์ไว้พร้อมกับบอกให้ผู้เชี่ยวชาญท่านนั้นทราบว่าการตอบครั้งที่ 2 ท่านตอบอยู่ตำแหน่งใดและผู้เชี่ยวชาญนั้นทบทวนคำตอบและตอบกลับอีกครั้ง ซึ่งในการตอบครั้งนี้ผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนจะทราบว่าตนมีความคิดเห็นแตกต่างหรือไม่แตกต่างกันไปจากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมดเพียงไรและจะได้พิจารณาว่า ตนเห็นด้วยกับความสอดคล้องในความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญคนอื่นๆ หรือไม่ หากไม่เห็นด้วยก็ให้แสดงเหตุผลประกอบยืนยันคำตอบเดิมนั้น

ครั้งที่ 4 นำคำตอบที่ได้ในครั้งที่ 3 มาวิเคราะห์หาค่ามัธยฐานและพิสัยควอไทล์ใหม่และจัดพิมพ์ค่าใหม่เช่นเดียวกับครั้งที่ 3 แล้วจัดส่งไปให้ผู้เชี่ยวชาญตอบใหม่อีกครั้งเป็นครั้งสุดท้ายซึ่งทำเหมือนครั้งที่ 3

ผลการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูลจากความเห็นของผู้เชี่ยวชาญด้านการพัฒนาองค์ประกอบการบริหารงานวิชาการที่มีผลต่อการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน สรุปได้ดังนี้

1. ผู้เชี่ยวชาญด้านการบริหารงานวิชาการ จำนวน 21 คน ให้ความเห็นด้วยกับองค์ประกอบของการบริหารงานวิชาการที่มีผลต่อการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน 6 ด้าน คือ 1) ด้านหลักสูตรการเรียนการสอน 2) ด้านการบริหารจัดการสถานศึกษา 3) ด้านกระบวนการเรียนการสอนของครู 4) ด้านคุณภาพของผู้เรียน 5) ด้านสื่อการเรียนการสอน และ 6) ด้านนโยบายการศึกษา รวมถึงขององค์ประกอบย่อยทั้ง 31 ข้อ

2. การสนทนากลุ่มพบว่าผู้เชี่ยวชาญการบริหารงานวิชาการทั้ง 8 ทุกคนเห็นสอดคล้องกันว่า องค์ประกอบการบริหารงานวิชาการที่มีผลต่อการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้นเหมาะสมดี พร้อมได้แสดงคำแนะนำและข้อเสนอแนะ

3. การประเมินความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาและผู้เชี่ยวชาญด้านการบริหารงานวิชาการทั้ง 150 คน พบว่า ทุกคนเห็นด้วยองค์ประกอบการบริหารงานวิชาการที่มีผลต่อการยกระดับ

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และมีความคิดเห็นเหมาะสมมากที่สุด

อภิปรายผล

จากศึกษาเรื่อง การพัฒนาองค์ประกอบการบริหารงานวิชาการที่มีผลต่อการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ผู้ศึกษาได้นำข้อมูลที่ควรนำมาอภิปราย ดังนี้

1. องค์ประกอบด้านหลักสูตรการเรียนการสอน จากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทางด้านการบริหารงานวิชาการมีความคิดเห็นด้วยกับองค์ประกอบด้านหลักสูตรการเรียนการสอน และจากการประเมินความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้เพราะหลักสูตรมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการจัดการศึกษา อาจกล่าวได้ว่าหลักสูตรเป็นตัวกำหนดทิศทางการจัดการเรียนการสอนให้ประสบความสำเร็จ การจัดทำหลักสูตรการเรียนการสอนต้องมีส่วนช่วยพัฒนาผู้เรียน อีกทั้งต้องมีความเหมาะสมกับการศึกษาของนักเรียนในทุกๆระดับ หลักสูตรจึงจำเป็นต้องมีความยืดหยุ่นสูง สอดคล้องกับการเติบโตและการพัฒนาภายในท้องถิ่น และมีการปรับปรุงให้ทันต่อสังคมปัจจุบันที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ สอดคล้องกับงานวิจัยของ นิรัชกร ทองน้อย (2556 : บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง การพัฒนาระบบการบริหารงาน

วิชาการที่มีประสิทธิผลในโรงเรียน ประถมศึกษา กล่าวว่าคุณครูต้องมีความเข้าใจในหลักสูตรแกนกลางการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 สอดคล้องกับแนวคิดของ ฟอเรสต์ และ กินเซอร์ (Forest and Kinser. 2002 : 1) ได้ให้ความหมายของการบริหารงานวิชาการ หมายถึง งานที่จะต้องรับผิดชอบเกี่ยวกับการบริหารและการส่งเสริมการจัดทำหลักสูตรการสอน และการจัดการเรียนรู้ และยังสอดคล้องกับแนวคิดของ ฟราย เคทเทอร์ริจ และมาร์แชล (Fry, Ketteridge, and Marshall. 2009 : 68) ให้ความหมายของการบริหารงานวิชาการ หมายถึง การดำเนินกิจกรรมทุกชนิดในสถานศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาและปรับปรุงแก้ไขการเรียนการสอนของนักเรียนให้ได้ผลดี มีประสิทธิภาพมากที่สุด ประกอบด้วยงานหลายอย่าง เช่น หลักสูตรการจัดแผนการเรียน

2. องค์ประกอบด้านการบริหารจัดการสถานศึกษา จากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทางด้านการบริหารวิชาการมีความคิดเห็นด้วยกับองค์ประกอบด้านการบริหารจัดการสถานศึกษา และจากการประเมินความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้เพราะการบริหารวิชาการให้เกิดประสิทธิภาพต้องอาศัยผู้บริหารที่มีภาวะผู้นำมีคุณธรรมจริยธรรมให้

ความสำคัญกับการส่งเสริมการบริหารวิชาการ มีความสามารถในการกระจายอำนาจในการบริหารให้แก่ผู้ที่เกี่ยวข้อง รวมถึงสร้างการมีส่วนร่วมในการบริหารวิชาการแก่ชุมชน และสร้างเครือข่ายการมีส่วนร่วมในการบริหารวิชาการ จึงจะทำให้เกิดการพัฒนากิจการวิชาการในทุกมิติ สอดคล้องกับแนวคิดของ กมล ภูประเสริฐ (2545 : 6-8) กล่าวว่างานวิชาการก็มีกระบวนการบริหาร ผู้บริหารงานวิชาการแต่ละงาน และผู้บริหารสูงสุดของสถานศึกษาต้องตระหนักถึงบทบาทการเป็นผู้นำที่จะต้องส่งเสริมสนับสนุน เชิญชวนให้ผู้ร่วมงานทุกคนปฏิบัติงานเต็มความสามารถ ไม่ใช่ผู้นำที่คอยสั่งการแต่เพียงอย่างเดียว การสร้างความรู้สึที่ดีและสร้างความศรัทธาต่องานเป็นปัจจัยที่สำคัญที่จะทำให้งานนั้นบรรลุผลสำเร็จเป็นอย่างดี สอดคล้องกับแนวคิดของ ปรียาพร

วงศ์อนุตรโรจน์ (2553 : 2) ที่ได้ให้ความหมายคำว่า การบริหารวิชาการ หมายถึง การบริหารสถานศึกษาโดยมีการจัดกิจกรรมทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับการปรับปรุงการพัฒนากิจการการเรียนการสอนให้ได้ผลดี และมีประสิทธิภาพให้เกิดประโยชน์สูงสุดกับผู้เรียน

3. องค์ประกอบด้านกระบวนการเรียนการสอนของครู จากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทางด้านการบริหารวิชาการมีความคิดเห็นด้วยกับ

องค์ประกอบด้านกระบวนการเรียนการสอนของครู และจากการประเมินความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้เพราะกระบวนการเรียนการสอนของครูว่าเป็นการจัดการเรียนรู้เป็นกระบวนการสำคัญในการนำหลักสูตรสู่การปฏิบัติ การจัดการเรียนรู้จะต้องอาศัยกระบวนการเรียนรู้ที่หลากหลายเป็นเครื่องมือที่จะนำพาตนเองไปสู่เป้าหมายของหลักสูตรสำคัญ ครูจึงมีบทบาทสำคัญในศึกษาให้เข้าใจถึงมาตรฐานการเรียนรู้ ครูจึงควรมีคุณสมบัติที่สำคัญคือต้องสอนตรงตามสาขาวิชาที่เรียนมา และสามารถพัฒนาทักษะการเรียนการสอน สามารถนำเทคโนโลยีที่สมัยมาใช้ในการเรียนรู้และปรับปรุงแก้ไขจากปัญหาที่เกิดขึ้นด้วยประสบการณ์ตรงของครู อีกทั้งยังต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนได้แสดงออกถึงศักยภาพได้อย่างเต็มที่ สอดคล้องกับ นิรัชกร ทองน้อย (2556 : บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง การพัฒนาระบบการบริหารงานวิชาการที่มีประสิทธิผลในโรงเรียนประถมศึกษากล่าวว่า ระบบการบริหารงานวิชาการที่มีประสิทธิผลที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นเป็นระบบที่มีความเหมาะสมมีประสิทธิภาพ สมควรนำไปใช้เพื่อยกระดับคุณภาพของนักเรียนโรงเรียนประถม ศึกษาให้สูงขึ้น และยังช่วยให้ครูมีความรู้ความสามารถในการจัดกระบวนการเรียนรู้ได้เหมาะสมมาก

ขึ้น สอดคล้องกับ ประกอบ กุฎโพธิ์ (2545 : 12) ได้กล่าวว่า การบริหารงานวิชาการเป็นการใช้ทรัพยากรในการบริหารของผู้บริหารสถานศึกษาในการดำเนินงานปรับปรุงพัฒนากิจกรรมทุกอย่าง ที่ส่งผลต่อการปรับปรุงการเรียนการสอนของครูและนักเรียน ให้มีประสิทธิผลเกิดประโยชน์สูงสุดแก่ผู้เรียน สอดคล้องกับแนวคิดของ ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2543 : 2) ได้ให้ความหมายว่า การบริหารงานวิชาการหมายถึง การบริหารสถานศึกษา โดยมีการจัดกิจกรรมทุกสิ่งทุกอย่างที่เกี่ยวกับการปรับปรุง พัฒนาการเรียนการสอนให้ได้ผลดี และมีประสิทธิภาพให้เกิดประโยชน์สูงสุดกับผู้เรียน

4. องค์ประกอบด้านคุณภาพของผู้เรียน จากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทางด้านการบริหาร วิชาการ มีความคิดเห็นด้วยกับองค์ประกอบด้านคุณภาพของผู้เรียนและจากการประเมินความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้เพราะกระทรวงศึกษา มุ่งเน้นที่จะพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพตามมาตรฐานที่กำหนด กระทรวงศึกษาได้จัดทำแผนงานและโครงการที่จะต้องเร่งดำเนินการปีการศึกษา 2557 ตามแนวนโยบายของคณะรักษาความสงบแห่งชาติ (คสช.) ในเรื่องการศึกษา มีค่านิยมหลักของคนไทย 12 ประการ

ตามนโยบายของ คสช. (1) มีความรักชาติศาสนา พระมหากษัตริย์ (2) ซื่อสัตย์เสียสละ อุดหนุน มีอุดมการณ์ในสิ่งที่ดีงามเพื่อส่วนรวม (3) กตัญญูต่อพ่อแม่ผู้ปกครอง ครูบาอาจารย์ (4) ใฝ่หาความรู้หมั่นศึกษาเล่าเรียนทั้งทางตรง และทางอ้อม (5) รักษาวัฒนธรรมประเพณีไทยอันงดงาม (6) มีศีลธรรม รักษาความสัตย์หวังดีต่อผู้อื่น เผื่อแผ่และแบ่งปัน (7) เข้าใจเรียนรู้การเป็นประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขที่ถูกต้อง (8) มีระเบียบวินัย เคารพกฎหมาย ผู้น้อยรู้จักการเคารพผู้ใหญ่ (9) มีสติรู้ตัว รู้คิด รู้ทำ รู้ปฏิบัติ ตาม พระราชดำรัสของ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว (10) รู้จักดำรงตนอยู่โดยใช้หลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงตามพระราชดำรัสของ พระบาท สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รู้จักอดออมไว้ใช้เมื่อยามจำเป็น มีไว้พอกินพอใช้ถ้าเหลือก็แจกจ่ายจำหน่าย และพร้อมที่จะขยายกิจการเมื่อมีความพร้อม เมื่อมีภูมิคุ้มกันที่ดี (11) มีความเข้มแข็งทั้งร่างกาย และจิตใจ ไม่ยอมแพ้ต่ออำนาจฝ่ายต่ำ หรือกิเลส มีความละอายเกรงกลัวต่อบาปตามหลักของศาสนา และ (12) คำนึงถึงผลประโยชน์ของส่วนรวม และของชาติมากกว่าผลประโยชน์ของตนเอง ซึ่งจะเป็นพื้นฐานให้เด็กและเยาวชนไทยมีจิตสำนึกความรักชาติ ผลประโยชน์ของชาติ เกิด

ทูลสถาบันพระมหากษัตริย์ เรียนรู้ภูมิปัญญาในประวัติศาสตร์ ความเป็นมาของบรรพบุรุษไทยและประเทศไทยในอดีต มีความสำคัญในการตอบแทนคุณของแผ่นดิน เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ในหน้าที่ของพลเมือง เพื่อให้เป็นคนมีระเบียบวินัย ซื่อสัตย์ เคารพกฎหมาย และปลูกฝังให้เป็นคนรักประชาธิปไตย เป็นพลังอำนาจของชาติ ในการพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืน สอดคล้องกับแนวคิดของ กระทรวงศึกษาธิการ (2551) กล่าวถึงคุณภาพผู้เรียนว่าต้องมีสมรรถนะสำคัญของผู้เรียน และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ในการพัฒนาผู้เรียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งเน้นพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพตามมาตรฐานที่กำหนด ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะสำคัญและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ 5 ประการ ดังนี้ (1) ความสามารถในการสื่อสาร เป็นความสามารถในการรับและส่งสาร (2) ความสามารถในการคิด (3) ความสามารถในการแก้ปัญหา (4) ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต และ (5) ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี

5. องค์ประกอบด้านสื่อการเรียนการสอน จากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทางด้านการบริหารวิชาการมีความคิดเห็นด้วยกับองค์ประกอบด้านสื่อการเรียนการสอน และจากการประเมินความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็น

อยู่ในระดับมาก ทั้งนี้เพราะสื่อการเรียนการสอนว่าเป็นเครื่องมือส่งเสริมสนับสนุนการจัดการกระบวนการเรียนรู้ การจัดสื่อการเรียนการสอนจะต้องมีความมีความมั่นคงถาวร มีความเหมาะสม และมีความทันสมัย สะดวกสำหรับการนำไปใช้ และควรส่งเสริมให้นักเรียนมีส่วนในการใช้สื่อการเรียนการสอนจะทำให้เกิดประโยชน์แก่นักเรียนโดยตรง อาทิเช่น การส่งเสริมให้เด็ก ป. 3 ได้มีแท็บเล็ตมาใช้เป็นสื่อการเรียนการสอนเพิ่มเติม อีกทั้งในปัจจุบันการขาดแคลนครูเป็นอีกปัญหาสำคัญอีกประการหนึ่ง การนำแผนนโยบายของคุณหญิงนราพร จันโอชา ที่เห็นความสำคัญในเรื่องนี้ โดยส่งเสริมให้มีโทรทัศน์ทางไกลผ่านดาวเทียมจะช่วยลดปัญหาการขาดแคลนครูได้เป็นอย่างดี สอดคล้องกับ วิภาทองหง่า (2554) ได้ศึกษาเรื่อง รูปแบบการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนสังกัด กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า (1) องค์ประกอบการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร ได้แก่ องค์ประกอบด้านสื่อการเรียนการสอน ยังสอดคล้องกับแนวคิดของ กระทรวงศึกษาธิการ (2551) กล่าวถึง สื่อการเรียนการสอนว่าเป็นสื่อการเรียนรู้เป็นเครื่องมือส่งเสริมสนับสนุนการจัดการกระบวนการเรียนรู้ให้ผู้เรียนเข้าถึงความรู้ ทักษะกระบวนการ และคุณลักษณะตาม

มาตรฐานของหลักสูตรได้อย่างมีประสิทธิภาพ สื่อการเรียนรู้มีหลากหลายประเภท ทั้งสื่อธรรมชาติ สื่อสิ่งพิมพ์ สื่อเทคโนโลยี และเครือข่ายการเรียนรู้ต่างๆ ที่มีในท้องถิ่น การเลือกใช้สื่อควรเลือกให้มีความเหมาะสมกับระดับพัฒนาการ และลีลาการเรียนรู้ที่หลากหลายของผู้เรียน

6. องค์ประกอบด้านนโยบายการศึกษา จากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทางด้านการบริหารวิชาการมีความคิดเห็นด้วยกับองค์ประกอบด้านนโยบายการศึกษา และจากการประเมินความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้เพราะสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน เป็นองค์กรหลักขับเคลื่อนคุณภาพการศึกษาขั้นพื้นฐานของประเทศไทยสู่มาตรฐานสากล ดังนั้นนโยบายจึงต้องการสร้างระบบสนับสนุนส่งเสริมที่เชื่อมโยงการทำงานของสถานศึกษาและครู โดยต้องส่งเสริมให้ครูได้รับเงินเดือนสูงเท่าเทียมอาชีพอื่นๆ ส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศที่เอื้อต่อการเรียนรู้ การพัฒนาคุณภาพสถานศึกษาทุกกลุ่มเป้าหมาย โดยให้ความสำคัญกับการส่งเสริมให้เด็กรักการอ่านหนังสือ ส่งเสริมให้เด็กกล้าคิดกล้าแสดงออก ส่งเสริมให้เด็กได้เรียนรู้อย่างน้อยสองภาษาและส่งเสริมให้เด็กมีความรู้ความเข้าใจประชาชนในกลุ่มประเทศอาเซียน

ที่สำคัญต้องมีกระจายโอกาสทางการศึกษาโดยการส่งเสริมให้บุคคลที่เกี่ยวข้องและองค์กรต่างๆ เข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาผู้เรียนอย่างเป็นองค์รวม ทั้งการระดมทรัพยากร การร่วมจัดการศึกษาและการช่วยเหลือดูแลนักเรียน ทั้ง การดูแลด้านพฤติกรรม และความก้าวหน้าทางวิชาการของนักเรียน สอดคล้องกับแนวคิดของ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2550) เกี่ยวกับนโยบายการศึกษาว่าจะช่วยพัฒนาส่งเสริมและสนับสนุนการจัดการศึกษาให้ประชากรวัยเรียนทุกคนได้รับการศึกษาอย่างมีคุณภาพ โดยเน้นการพัฒนาผู้เรียนเป็นสำคัญ เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ มีคุณธรรมจริยธรรม มีความเป็นไทย และห่างไกลยาเสพติด มีความสามารถตามมาตรฐานการศึกษาขั้นพื้นฐาน และพัฒนาสู่คุณภาพระดับมาตรฐานสากลด้วยการบริหารจัดการแบบมีส่วนร่วมและกระจายอำนาจตามหลักธรรมาภิบาล

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งนี้

1. ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1.1 ข้อคำถามมีความกระชับ แต่ยังคงจำเป็นต้องมีการอธิบายเพิ่มเติมในบางประเด็น และรับคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญเพื่อปรับปรุงเครื่องมือที่

ใช้ในการศึกษาเพื่อให้เกิดความสมบูรณ์และเหมาะสม

1.2 เนื่องจากข้อเสนอแนะที่ได้จากการแสดงความคิดเห็นของผู้เข้าร่วมสนทนามีหลายประเด็น เพราะมีนักวิชาการและผู้เชี่ยวชาญด้านการบริหารวิชาการที่มีประสบการณ์ในการทำงานหลายปีมีจำนวนหลายท่าน จึงทำให้ได้รับแนวคิดมากมายจากการสนทนากลุ่ม ทั้งนี้ผู้ศึกษาจำเป็นต้องคัดสรรที่เป็นประเด็นสำคัญมาใช้เท่านั้น

1.3 จากผลการวิจัยและข้อเสนอแนะที่ได้รับสะท้อนให้เห็นถึงการบริหารวิชาการที่ยังต้องมีการปรับปรุง โดยเฉพาะการบริหารวิชาการในเขตพื้นที่การศึกษาอุดรธานี ดังนั้นจำเป็นต้องอย่างยิ่งที่ผู้บริหารสถานศึกษา และผู้ที่เกี่ยวข้องต้องตระหนักถึงปัญหา และร่วมมือกันหาทางน่านโยบายที่กำหนดไว้มาปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรม และมีการติดตามประเมินผลอย่างต่อเนื่อง พร้อมทั้งรับฟังข้อเสนอแนะจากผู้ที่เกี่ยวข้องในการบริหารวิชาการนำมาปรับปรุงและพัฒนาเสมอ เพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการพัฒนารูปแบบการบริหารวิชาการให้มีคุณภาพของสำนักงานการศึกษาขั้นพื้นฐาน ลดความเหลื่อมล้ำทางการศึกษา และพัฒนาการเรียนของนักเรียนให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับสูงขึ้นอย่างมีคุณภาพต่อไปในอนาคต

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการ วิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาเจาะลึกใน
การนำนโยบายการศึกษาด้านการบริหาร
วิชาการไปปฏิบัติของผู้บริหาร
สถานศึกษาที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพและ
ประสิทธิผลของสถานศึกษา

2.2 ควรมีการศึกษาการ
พัฒนาองค์ประกอบที่จะส่งผลให้การ
บริหารวิชาการประสบความสำเร็จเมื่อ
ก้าวเข้าสู่ประชาคมอาเซียน

2.3 ควรมีการศึกษาการบูร
ณาการรูปแบบการบริหารวิชาการเพื่อ
เป็นโรงเรียนคุณภาพระดับโลก

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2544). *หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544*.
กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- นิรัชกร ทองน้อย. (2556). *การพัฒนาระบบการบริหารงานวิชาการที่มีประสิทธิผลใน
โรงเรียนประถมศึกษา*. ปรินญาการศึกษาดุสิตบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารและ
พัฒนาการศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ประกอบ กุฎโพธิ์. (2545). *การศึกษาสภาพและปัญหาของการบริหารงานวิชาการ
เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ตามทัศนะของผู้บริหาร
สถานศึกษาและครูผู้สอนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดนครราชสีมา*.
วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาการบริหารการศึกษา. คณะครุ
ศาสตร์ สถาบันราชภัฏนครราชสีมา.
- ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. (2543). *จิตวิทยาการบริหารบุคคล*. กรุงเทพฯ: ศูนย์สื่อเสริม
กรุงเทพฯ.
- ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. (2553). *การบริหารงานวิชาการ*. กรุงเทพฯ : ศูนย์สื่อเสริม
กรุงเทพฯ.
- วิภา ทองหง้า. (2554). *รูปแบบการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนสังกัด
กรุงเทพมหานคร*. ดุษฎีนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาการบริหารการศึกษา
มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุดรธานี. (2556). *คู่มือยกระดับผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียน*. อุดรธานี : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน
กระทรวงศึกษาธิการ.
- สำนักคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2550). *แนวทางการกระจายอำนาจการบริหาร
การจัดการศึกษาให้คณะกรรมการ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาและสถานศึกษา*

- ตามกฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการกระจายอำนาจการบริหารและการจัดการศึกษา พ.ศ. 2550. กรุงเทพฯ : กระทรวงศึกษาธิการ.
- สำนักผู้ตรวจราชการและติดตามประเมินผล. (2548). การติดตามปัญหาอุปสรรคการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544. บันทึก ที่ ศธ 0207/ 2692 ลงวันที่ 19 กันยายน 2548.
- สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. (2546 ก.). สรุปผลการประชุมวิเคราะห์หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน. 27-28 ตุลาคม 2546 โรงแรมตริ่ง กรุงเทพฯ.
- สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. (2546 ข.). สรุปความเห็นจากการประชุมเสวนาหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน 5 จุด. พฤศจิกายน 2546.
- สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. (2548 ก). รายงานการวิจัย การใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานตามทัศนะของผู้สอน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ (ร.ส.พ.).
- สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. (2548 ข.). รายงานการวิจัยโครงการวิจัยเชิงทดลอง กระบวนการสร้างหลักสูตรสถานศึกษาแบบอิงมาตรฐาน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ (ร.ส.พ.).
- สุวิมล ว่องวาณิช และ นงลักษณ์ วิรัชชัย. (2547). การประเมินผลการปฏิรูปการเรียนรู้ ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 พหุกรณีศึกษา. เอกสารการประชุมทางวิชาการการวิจัยเกี่ยวกับการปฏิรูปการเรียนรู้ โดยสำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวง ศึกษาธิการ วันที่ 19- 20 กรกฎาคม 2547.
- Heather Fry Steve Ketteridge, and Stephanie Marshall. *A handbook for Teaching and Learning in Higher Education : Enhancing Academic Practice*, 3 rd ed. New York : Taylor & Francis, 2009), 68.
- James Forest and Kevin Kinser. *Higher Education in the Untied States : An Encyclopedia*. (Oxford : ABC – CLIO, 2002), 1.
- Kittisunthorn, C., (2003). *Standards-based curriculum : The first experience of Thai teachers. Doctoral Dissertation*, Jamia Islamia University, Delhi, India.
- Nutravong, R., (2002). *School-based curriculum decision-making: A study of the Thailand reform experiment. Doctoral Dissertation*, Indiana University, Bloomington. U.S.A.